

Dve rožici.

Prišla je pomlad, zlatoovenčana pomlad. Na zbujenih poljanah so se dvigale začudeno zelene trave, dvigale se pisane rože. A ko so videle, da je prišla v resnici pomlad, se niso več čudile, ampak veselo so vzdrhtele in pozdravile pomlad: „Bog te sprimi, sestrica!“ . . . In ptiči so hiteli veselo nad zemljo, peli so in se pozdravljali z veselim žvrgolenjem: „Juhu, bratci, pomlad je, ej, pomlad!“ — Bele meglice so plavale pod čistomodrim nebom in zavidale zemlji blaženo srečo. Urno so hitele pod solnce, da bi ga zakrile; a solnce se je nasmehljalo in z gorkimi žarki razpršilo zavidne meglice . . .

Blažena pomlad je prišla tudi na mirno trato kraj Romanove hiše in poklicala v lepi svet dve marjetici, ki sta žalostni spali vso zimo v mrzli zemlji. Marjetici sta se hitro razvijali — iz mehkih listov je vzrastlo kmalu nežno stebelce, a vrh stebelca čez par dni še nežnejši popek, ki se je kmalu odprl in pokazal beli, mehki cvet marjetice. Prva je bila popolnoma bela kakor sneg, ki ravno pade, a druga je imela na robu rožno nadahnjen cvet.

In marjetici sta cveteli, lepo cveteli. Zlati solnčni žarki so ju grelj podnevi in varovali pred strupenimi vetrovi. In tudi tiha noč je skrbela za njiju, da ni prišla mrzla slana na trato in ni z morečim dihom uničila mladega življenja nežnih cvetic.

A ne samo solnčni žarki, ne samo tiha noč, ampak še nekdo drugi je skrbel in čuval nad cveticama. Bile so to štiri skrbne oči, štiri skrbne roke — Romanove Minke in Daničeve Franice, dveh deklic iz sosesstva. Obedve sta bili enako stari — sedem let je ravno minulo tisto pomlad, ko so ju bili prinesli od sv. krsta v Romanovo in Daničevo hišo.

Ni čudno tedaj, da sta bili Minka in Franica veliki prijateljici že tedaj, ko sta še po vseh štirih poizkušali meriti pot med Romanovo in Daničevo hišo. To pa tudi ni bilo tako težko, kot bi si marsikdo mislil. Šaj

kovačev Tine je enkrat rekel, ko sem ga vprašal o tem: „Hm — enkrat so bili Romanov stric hudi, pa sem se potuhnil, pa sem skočil s praga, pa sem priletel z glavo v hišo strica Daničevega!“ —

Minka in Franica sta rastle in bili vedno večji prijateljici. Ko sta začeli lansko jesen hoditi v šolo, je vselej prišla Minka k Franici in odšli sta skupaj v šolo, in učili sta se skupaj in igrali sta skupaj in skakali skupaj — vse skupaj . . . Nekoč so ju gledali Romanov stric, ko sta pisali nalogo, pa so nažgali svoj vivček, pa so se namuznili zadovoljno in so rekli drugi dan Daničevemu stricu:

„Ti, najina otroka je Bog nama poslal samo v veselje. — Ej, v devetih farah jih ni takih, kot sta Franica in Minka!“

In Daničev stric so si ponosno zavihali brke in so dejali:

„Tisto pa, tisto! Šment, smeva biti vesela, da jih imava!“ . . .

Vso zimo sta pričakovali Minka in Franica tistih lepih dni, ko pride pomlad, ko bosta lahko trgali rožice. Ali tetka zima je le poredna! Ni marala iti, pa ni marala! — Toda naposled je vendarle pobrala svoj koš, kjer so bile na dnu dobro spravljene zadnje snežinke, in šla visoko na bele gore. Prišla je pomlad, zlatoovenčana pomlad, in Minka in Franica sta skakali od veselja. Hodili sta po polju in brali sta cvetice, hodili kraj gozda in poslušali ptičke, nazadnje pa sta tudi sami zapeli:

„Ko pomlad cvetoča pride . . .“

Njuni srebrni glaski so plavali čez zeleno polje in se razgubili v gozdu. Ptičke so utihnile za hip — morda so mislile v svojih zlatih srčkih: „Ej, Minka in Franica pojeta! Ej, ej . . .“

Z veselim smehom sta prišli deklici nazaj na trato, ki se je razprostirala za Romanovo hišo, in sta se vsedli k marjeticam.

„Ti, tale je moja . . . belica.“

Temnolasa Minka je pobožala svojo ljubljenko rahlo z drobnim prstom in pogledala Franico.

„Ti, ta-le pa moja . . . rdečka!“

In plavolasa Franica je tudi pobožala svojo marjetico z drobnim prstom, dahnila vanjo in kramljala: „O, ti rdečka rdečkasta, kako si ti slaba! Prav, prav malo sem pihnila vate, pa si se že stresla! Kaj, ko bi prišel kak veter, kaj rdečka rdečkasta? Pa bi šla tvoja glavica! . . . Pa le nič se ne boj — Franica te ima rada, in veter se boji Franice, ti rdečka rdečkasta.“

In črnolasa Minka je tudi kramljala: „O ti belica belkasta, kako pametna si ti! Tako lepo gledaš solnce in se mu smehljaš! — Daj no, poglej še mene in se mi nasmehljaj, belica belkasta . . . Minka, čuj, belica se mi je pa nasmehljala!“

„Meni se je pa rdečka!“ je vzkliknila Franica in še nežneje božala rdečko.

A približal se je večer in Franica se je morala ločiti od svoje belice; kajti prišli so Romanova teta in so poklicali hčerko domov k večerji. Minka je pobožala zadnjič svojo ljubljenko in odhitela naglih korakov v hišo. In prišli so tudi Daničeva teta in Franica je morala pustiti svojo rdečko. —

Tako se je ponavljalo vsak dan v prvih trenutkih blažene pomladi, ki so bili tako prijazni, tako veseli za Minko in Franico. Toda to je bilo le v začetku — kmalu, kmalu so prišle zavidne meglice med deklici in meglice so rodile veliko žalost za Minko in Franico . . .

* * *

Bilo je nekega četrtega popoldne. Solnce je sipalo blagodejne žarke na zemljo, polja so bila pokrita z zelenjem, in po gozdovih je vse brstelo. Vsem je bilo tako prijetno, tako mehko v teh žarkih, in Zimov ded so sedeli vsi radostni na klopi pred hišo in so vlekli iz ljubega vivčka. Gosti dimovi oblaki so plavali okrog njih in dedku je bilo vedno veselejše okrog srca . . .

Na trati sta sedeli, kakor navadno, Minka in Franica pri svojih marjeticah, ki sta se že razvili popolnoma. Belica je bila popolnoma bela, a rdečka je dobila bolj jasne robove.

Deklici sta kramljali in kramljali s svojima ljubljenkama in bili sta veseli. — A naposled je prišla, ne

vem, kaka muha Franici v glavo, da je rekla: „Ti, Minka, moja rdečka je lepša kot tvoja belica!“

Minka se je začudila in uprla v Franico svoje velike, temne oči: „Ja? . . .“ A hipoma jo je ujezilo, ko je pogledala na svojo ljubo belico.

„Naká — moja je lepša, vsa je bela; a tvoja rdečka je tudi bela, pa je na robu rdeče umazana!“

In Franici je bilo težko v srcu, da si upa kdo reči, da je njena rdečka umazana.

„Ti, Minka, tvoja belica pa je umazana, vsa umazana . . . umazana kakor ti!“

Vprvič se je vnel med deklicama prepir, in ta je postajal vedno bolj pekoč — beseda za besedo je letela od belice pa do rdečke, vsaka bolj pikra . . . in konec prepira je bil — konec prijateljstva med Minko in Franico.

„Jaz te ne pogledam več, ker si umazana“, je je rekla Franica in hitela jezna domov.

„Jaz pa tebe ne, ker si neumna“, je rekla Minka in letela še hitreje domov . . .

Romanov stric so nažgali svoj vivček in migali vsi začudeni z glavo, ko so videli drugi dan Minko, da se sama uči. Migali so z glavo in si mislili: „Ej, ej — to pa ni nič dobrega! Nekaj se je moralo dogoditi med njima.“ — Odkašljali so se in vprašali hčerko:

„Ti, Minka, zakaj pa ne greš k Franici?“

Temnolasa Minka je zardela in zajecjlala: „Ne . . . ne grem . . . Moram se sama učiti.“

„Pa ti je Franica kaj naredila?“ so povprašali dalje Romanov stric.

„Naká — nič mi ni naredila . . .“

A Romanov stric so vednobolj migali z glavo in stopili so tja k Daničevim. Našli so Daničevega strica na pragu in so mu rekli:

„Ti, kaj pa imata otroka, da se več ne učita skupaj?“

„Ne vem“, so odvrnili Daničev stric. „Hm, že sam sem vprašal Franico, ker se mi je čudno zdelo. Pa ne mara nič povedati, prav nič! Treba bo poizvedovati . . .“

(Konec prih.)

